

Arrest

nr. 189 842 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 april 2010 werd de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 december 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 30 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), S.(...) A.(...) R.R.Nr: (...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 14.12.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 december 2016 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan tevens op 30 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A.(...), S.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2016, aan betrokkene betkend op 27.06.2016.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat:

Verweerder stelt in de bestreden beslissing:

"Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken".

En verder bestaat de motivering van de bestreden beslissing uit een loutere verwijzing naar het medisch advies dd. 14.12.2016.

Terwijl:

1ste onderdeel:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij kan daarom niet zondermeer voorhouden geen rekening te moeten houden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

In de beroepsprocedures tegen de beslissingen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken n.a.v. dezelfde aanvraag, nl. een verblijfsaanvraag dd. 10.07.2009 op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, was de Dienst Vreemdelingenzaken procespartij en alle inlichtingen en stukken in de beroepsprocedures zijn dus ter kennis gekomen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij een nieuwe beslissing n.a.v. dezelfde aanvraag, dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier, met inbegrip van alle elementen die hebben gediend in de beroepsprocedure (stukken 4 en 5).

De overweging van de Dienst Vreemdelingenzaken is manifest onredelijk en wijst op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder op een onzorgvuldig onderzoek van het dossier. De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd.

2de onderdeel

Minstens, rust op de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting in het kader van zorgvuldig en redelijk bestuur, om rekening te houden met de overwegingen die gemaakt werden in het gewezen arrest in een beroepsprocedure tegen een eerder genomen beslissing, alvorens - in hetzelfde dossier - een nieuwe beslissing te nemen.

In casu, velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.05.2016 een arrest, gekend onder nr. 167335 (RW 145216/11), waarbij de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 14.11.2013, werd vernietigd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overwoog dat (stuk 5):

"Gelet op het voorgaande komt het de Raad onzorgvuldig en kennelijk onredelijk voor dat de ambtenaar-geneesheer overgaat tot het trekken van de conclusie dat "Deze bijkomende ingreep zou een verdere opvolging van 12 maanden vereisen en zou de gang verbeteren.

Het gaat hier niet om een noodzakelijke ingreep.

- De gangproblemen kunnen ook opgevangen worden door een kniebrace en betrokkene beschikt over orthopedisch schoeisel voorde rechtervoet. Betrokkene beschikt over dit hulpmateriaal.

Betrokkene kan ook krukken gebruiken.

- De aandoening is Niet evolutief, zij zal niet verslechteren in de tijd. Het is een blijvende toestand.

- De gangmoeilijkheden kunnen op termijn leiden tot problemen in de heupen of thv de wervelkolom maar er is geen enkele garantie dat een bijkomende chirurgische ingreep deze eventuele problemen zal voorkomen.

Immers, uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet waaruit deze afleidt dat er geen enkele garantie is dat een bijkomende chirurgische ingreep de eventuele problemen in de heupen of ter hoogte van de wervelkolom zal voorkomen, nu de behandelende arts dit geenszins aangeeft in hoger besproken standaard medisch getuigschrift van 10 december 2012 en de Raad niet inziet uit welk ander voorgelegd medisch stuk deze gevolgtrekking zou kunnen voortvloeien. Het komt de Raad voordat de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft op eigen inzichten waarvan geen weerslag is te vinden in het administratief dossier. Integendeel, de Raad kan ten overvloede wijzen op het standaard medisch getuigschrift van 28 mei 2013. dat eveneens deel uitmaakt van het administratief dossier, waarbij onder prognose en evolutie van de aandoening wordt geattesteerd "geen verbetering mogelijk tenzij heelkundige correctie". Ook in het medisch attest met afdrukdatum 7 september 2012 van de behandelende orthopedist wordt een finale voetcorrectie noodzakelijk geacht.

Gelet op het voorgaande zijn er geen elementen die de stelling van de ambtenaar geneesheer, namelijk dat "er is geen enkele garantie dat een bijkomende chirurgische ingreep deze eventuele problemen zal voorkomen" onderbouwen. Aldus dringt de vaststelling zich op dat op dit relevant punt de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing redelijk is aangezien de verzoekende partij geen behandeling volgt, de aandoening blijvend is en de door de behandelende orthopedist voorgestelde ingreep niet noodzakelijk is".

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt".

Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij, hierin geadviseerd door de arts-adviseur, in plaats van, in navolging van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 10.05.2016, een meer gefundeerd en weloverwogen standpunt te ontwikkelen m.b.t. het belang van een chirurgische ingreep, het element van het belang van een chirurgische ingreep gewoon genegeerd heeft. In geen enkel opzicht wordt het belang van een chirurgische ingreep nog in overweging genomen, noch in de beschrijving van de medische voorgeschiedenis, noch in de analyse van het medisch dossier, noch in de beschrijving van de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst (stuk 1).

3de onderdeel:

Er dient vastgesteld te worden dat in zijn verslag, onder rubriek III. beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst, de arts-adviseur stelt dat er voor de behandeling en opvolging van de sequelen van poliomyelitis in het herkomstland Irak voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn. De arts-adviseur verwijst ter staving van zijn standpunt naar informatie uit MedCOI (stuk 1).

Evenwel zegt deze informatie enkel in zeer algemene termen iets over de aanwezigheid van internisten, psychiaters, orthopedisten en neurologen in Bagdad en "de Koerdische regio", meer bepaald Dohuk.

Uit deze informatie blijkt niets over de mogelijkheid tot het uitvoeren van de bij verzoeker noodzakelijke chirurgische ingreep teneinde de gangmoeilijkheden van verzoeker weg te werken, minstens te verminderen, en zo problemen in de heupen of thv de wervelkolom te vermijden, minstens te beperken. Uit deze informatie blijkt ook niets over het voorhanden zijn van medische zorgen in Mosul, enkel over medische zorgen in Bagdad en Dohuk. Tot slot dienst vastgesteld dat de gehanteerde voorbeeldsituaties ook niet vergelijkbaar zijn met de situatie van verzoeker. Het past de situatie van verzoeker zorgvuldiger te onderzoeken.

4de onderdeel:

Tot slot wenst verzoeker nog op te merken dat de aanvraag van verzoeker dateert van 10.07.2009. De aanvraag werd op 8.04.2010 ontvankelijk verklaard. Het is onredelijk thans, na meer dan zeven jaar, te oordelen dat de aanvraag ongegrond is. Minstens had verwerende partij, dan wel de arts-adviseur, het

gegeven van deze lange termijn in overweging moeten nemen bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Immers, gelet op een afwezigheid van meer dan zeven jaar, kan niet zonder meer geoordeeld worden zoals verweerder doet in de bestreden beslissing: "betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Minstens moet de afwezigheid van meer dan zeven jaar in rekening worden genomen bij de beoordeling van de mogelijkheden van verzoeker in zijn land van herkomst op arbeidsrechtelijk vlak (toegang tot de arbeidsmarkt), sociaalrechtelijk vlak (recht op materiële steun van de overheid) en sociaal vlak (steun van familie of vrienden).

Het buiten beschouwing laten van de termijn van meer dan zeven jaar verblijf in België tussen de aanvraag en de huidige beslissing tot ongegrondheid, impliceert een onzorgvuldige en onredelijke beoordeling.

5de onderdeel:

In casu, is een chirurgische ingreep noodzakelijk om toenemende pijnen ten gevolge van misvormde gang te vermijden, dan wel immobilisatie te vermijden. De aandoening waar verzoeker aan lijdt en het belang van een gepaste behandeling raakt bijgevolg artikel 9 ter vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, in die zin dat verzoeker bij gebreke aan gepaste behandeling geen menswaardig leven kan blijven lijden.

Doordat verwerende partij onvoldoende onderzocht heeft of de noodzakelijke ingreep mogelijk is in Irak, in het bijzonder in de streek van Mosul, waar verzoeker vandaan komt, schendt verwerende partij artikel 9 ter en artikel 3 EVRM.

Zodat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 9 ter van de VW en artikel 3 EVRM;"

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal foto's toe en afschriften van de vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 22 augustus 2013 en van 10 mei 2016 (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel nergens ingaat op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, zodat dit middel geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan. Het middel wordt dus enkel beoordeeld in zoverre het betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [2 en recente]2 inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [2 dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag]2 vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.8. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 10 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij hij zich baseerde op de behandeling van de denervatie en spieratrofie, vooral in het rechter onderste lidmaat als gevolg van een polio-infectie, die hij als kind had doorgemaakt.

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag ongegrond op grond van de vaststelling dat de noodzakelijk geachte behandeling beschikbaar is in verzoekers land van herkomst. Er wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 14 december 2016, dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.07.2009.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 15/05/2009, dr. L., betrokkene werd doorverwezen omwille van een denervatie van zijn rechter been, ten gevolge van de sequelen van een poliomyelitis.

- 05/03/2009, dr. J., sequelen van poliomyelitis vooral aan het rechter onderste lidmaat. Er wordt een resultaat van een electromyografie aan toegevoegd die een ernstige verminderde bezenewing van het rechter onderste lidmaat aantoonde.
- 02/02/2009, dr. L., RX van het rechter onderste lidmaat en knie, hypertrofie, vervorming van de rechterschoonstand (equinus-voet).
- 15/07/2009, dr. B., sequelen van een post merites aan het rechter onderste lidmaat.
- 30/11/2012, 06/01/2012, 10/12/2012, 12/04/2012, 28/05/2013, 13/07/2011, 28/09/2011, 07/12/2011, 15/12/2011, dr. L., uitgebreide spieratrofie van het onderste rechter lidmaat ten gevolge van een poliomyelitis doorgemaakt als kind. Verkorting van het rechter onderste lidmaat. Er wordt orthopedisch schoeisel aangeraden.

II. Analyse van dit medisch dossier

Bij deze 32-jarige man, reeds in Irak lijdend aan en opgevolgd voor de sequelen van poliomyelitis vooral aan het rechter onderste lidmaat, werd hier in België voor dezelfde diagnose verder opgevolgd.

Wegens de spieratrofie aan het rechterbeen werd kinesitherapie voorgeschreven en ook orthopedisch schoeisel. Wat betreft de grond van de zaak, namelijk de doorgemaakte poliomyelitis, kan men hier jammer genoeg ook niets meer doen.

Verder waren er bij betrokkene geen acute verwickelingen meer, noch nieuwe hospitalisaties.

De vraag stelt zich naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Irak van sequelen van de poliomyelitis, door orthopedisten.

III. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Voor de behandeling en opvolging van de sequelen van poliomyelitis zijn er in het herkomstland Irak voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier van de betrokkene):

- De informatie is afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Het land beschikt over internisten, orthopedisten en neurologen.

REQUEST FORM Medical Advisors' Office BMA, IMMIGRATION AND NATURALISATION SERVICE, - THE NETHERLANDS _ REQUEST NUMBER: BMA 7766

- inpatient treatment by a surgeon Available Baghdad Medical Center –Bab Al-Moazm Bridge Baghdad- (Public Facility)

- outpatient treatment and follow up by a neurologist Available Private practice Al Kindi Street Baghdad (Private Facility)

- outpatient treatment and follow up by a general practitioner Available Private practice New Baghdad City- Baghdad – (Private Facility)

- outpatient treatment and follow up by a physical therapist Available Clinic of Rehabilitation 14 Ramadan Street Baghdad (Private Facility).

Deze behandeling en opvolging is ook perfect mogelijk in de region Koerdistan Kurdistan Region (Iraq) (BMA 8775), zie bijgevoegd attest.

Zie verder ook:

REQUEST NUMBER: BMA 8565

outpatient treatment and follow up by an orthopedist/orthopedic surgeon Available private practice Al Kindi Street, Baghdad, (Private Facility)

inpatient treatment by an orthopedist / orthopedic surgeon Available Baghdad Medical City Hospital Bab El Moazzam behind the Ministry of Health Baghdad, (Public Facility).

Uti deze informative kan geconcludeerd worden dat de opvolging vna de sequelen van poliomyelitis beschikbaar is in Irak.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

V. Wat betreft de toegankelijkheid vna de medische zorgen in het land van herkomst

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België beslaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr.

26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk.*) Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: %..) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verpachting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken. (...) '(Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Koerdische regio in Irak waar hij tussentijdse 25 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Indien betrokkene zich in Bagdad wenst te vestigen mag dan ook worden aangenomen dat betrokkene, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde Irak.

VI. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de sequelen van poliomyelitis geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Irak.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Irak.”

3.10. In een eerste middelonderdeel meent verzoeker dat de overweging uit de bestreden beslissing, waarin wordt gesteld dat “(...) geen rekening gehouden (wordt) met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken”, manifest onredelijk en onzorgvuldig is.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2013 geen medische stukken meer had toegevoegd aan zijn aanvraag. De Raad merkt op dat het bestuur niet kan verweten worden dat het geen rekening heeft gehouden met feiten of bezwaren van de betrokkene die, niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. In dit opzicht geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokkene (cf. RvS, 28 april 2008 nr. 182.450). Het kwam in de eerste plaats aan verzoeker toe om eventuele dienstige medische stukken onder de vorm van een aanvulling op zijn initiële aanvraag over te maken aan het bestuur. Bijkomend stipt de Raad aan dat verzoeker weliswaar betoogt dat rekening diende te worden gehouden met de elementen die hebben “gediend” in de beroepsprocedure, maar hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze aanleiding zouden geven tot een andere beoordeling in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden dat het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris manifest onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

3.12. Ook waar verzoeker in zijn tweede middelonderdeel suggereert dat geen rekening zou zijn gehouden met het eerdere vernietigingsarrest van de Raad (RvV, 10 mei 2016, nr. 167 335), kan hij niet worden gevolgd. In het medisch advies van 8 november 2013, dat aanleiding gaf tot de beslissing die in voormeld arrest werd vernietigd, werd door de arts-adviseur geoordeeld dat de aandoening niet kon worden gekwalificeerd als een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet omdat er geen behandeling (bijkomende chirurgische ingreep) noodzakelijk was, omdat er “geen sprake (was) van een ernstige noch levensbedreigende aandoening” en omdat “het

'niet-uitvoeren' van de correctie aan de voet/enkel (...) geen enkel medisch risico met zich mee(bracht), noch (...) het betrokkene in een onmenselijke of vernederende situatie (bracht)". In het vernietigingsarrest werd overwogen dat de arts-adviseur onzorgvuldig te werk ging door op grond van eigen inzichten te stellen dat er geen enkele garantie is dat een bijkomende chirurgische ingreep de eventuele problemen zal voorkomen en deze bijgevolg niet noodzakelijk te achten. In het kader van de thans bestreden beslissing werd daarentegen door de arts-adviseur in het hierboven weergegeven advies van 14 december 2016 klaarblijkelijk geoordeeld dat de behandeling wél noodzakelijk kon zijn waardoor de vraag rees naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van de sequellen van de poliomyelitis door orthopedisten in Irak. Verzoeker meent ten onrechte dat in het advies het element van het belang van een chirurgische ingreep zou zijn genegeerd of niet in overweging zou zijn genomen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat in het medisch advies werd nagegaan of de behandeling en opvolging door een (orthopedisch) chirurg in Irak beschikbaar is en acht blijkbaar een uitdrukkelijke vermelding van het begrip *"chirurgische ingreep"* van groot belang. De Raad stipt aan dat het rechtsherstel waartoe de verwerende partij gehouden is op zich niet impliceert dat genoegdoening aan verzoeker moet worden verstrekt in de zin zoals die het wenselijk acht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.982). In het medisch advies wordt op basis van de informatie uit de zogenaamde MedCOI-databank gesteld dat behandeling en opvolging door een chirurg-orthopedist, neuroloog, huisarts en een fysiotherapeut beschikbaar zijn in Bagdad en in het Koerdisch gebied. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen concrete informatie aanbrengt die een ander licht werpt op deze objectieve gegevens.

3.13. In een derde middelonderdeel levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de beschikbaarheid van de noodzakelijk geachte behandeling in Irak. Verzoeker stelt dat er enkel informatie wordt aangeleverd over de aanwezigheid van medische zorgen in Bagdad en in de Koerdische regio, specifiek in Dohuk. De Raad stipt aan dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in beginsel enkel voortvloeit dat een adequate behandeling mogelijk moet zijn in *"het land van herkomst"* en niet zozeer in de specifieke regio van herkomst in het betreffende land, waardoor de kritiek van verzoeker niet kan worden aanvaard.

3.14. Verzoeker meent in een derde middelonderdeel dat het onredelijk is om de aanvraag, die dateert van 10 juli 2009 en die op 8 april 2010 ontvankelijk werd verklaard, meer dan zeven jaar later ongegrond te bevinden. De Raad merkt echter op dat nergens in de wet is bepaald binnen welke termijn over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou moeten worden geoordeeld. Bovendien toont verzoeker, die sedert april 2010 in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel in het kader van zijn ontvankelijk verklaarde aanvraag, niet aan op welke wijze zijn belangen zouden zijn geschaad doordat er niet eerder een beslissing werd genomen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen, werd overschreden, zou moeten worden vastgesteld dat de verzoeker zonder belang erbij is om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over verzoekers aanvraag zal noodzakelijkerwijs van een nog latere datum zijn (RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583).

Daarnaast betoogt verzoeker dat men met zijn langdurige afwezigheid uit Irak rekening had moeten houden bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in zijn land van herkomst. Het komt echter in de eerste plaats aan verzoeker toe om eventuele elementen, die een invloed kunnen hebben op de beoordeling van de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in het land van herkomst, aan het bestuur mee te delen. Verzoeker toont niet aan dat hij ooit informatie had meegedeeld over de impact van zijn langdurige afwezigheid op de toegankelijkheid van de beschikbare medische behandelingen in Irak. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat de overwegingen uit het advies, waarin gewezen wordt op het feit dat *"er geen elementen in het dossier (zijn) die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in de Koerdische regio in Irak-waar hij tenslotte 25 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Indien betrokkene zich in Bagdad wenst te vestigen mag dan ook worden aangenomen dat betrokkene, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien"* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn.

3.15. In een vijfde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). De vaststelling dringt zich op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter voldoet, kan het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoeker aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet (RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Aangezien werd vastgesteld dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf omwille van zijn aandoening op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker zeker niet aannemelijk dat er bij een terugkeer naar Irak sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.16. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN